

Arrest

nr. 238 188 van 10 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2020.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2020 houdende de annulatie van de terechtzittingen vanaf 18 maart 2020 als preventieve maatregel ter vermindering van de verspreiding van COVID 19.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 11 maart 2019 en heeft zich vluchteling verklaard op 19 maart 2019.

1.2. Op 6 november 2019 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 8 november 2019 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Nasser Kamalkhail (district Pul-e- Alam, provincie Logar). U bent van Pashtoense origine. U bent zes jaar naar school gegaan maar bent ongeletterd gebleven.

Uw broer A. H. werkte sinds iets minder dan drie jaar voor het Afghaanse leger. Zijn militaire basis was in Helmand. Zelf woonde u in het dorp waar u werkte als landbouwer en herder. Iets verderop was de controlepost van S. A. en diens zonen. Deze mensen waren in opstand gekomen tegen de Taliban in uw regio. Zelf werkte u jarenlang als informant voor de lokale politie (arbakia). U hield een oogje in het zeil en als u verdachte bewegingen van de Taliban opmerkte, belde u uw contacten bij de politie. Vervolgens kon die in actie komen en werd verder onheil voorkomen. Iemand van de politie moet u tijdens een ondervraging door de Taliban hebben verklikt. Alleszins vernamen de Taliban dat u een spion was. Anderhalf of twee jaar na het oprichten van de controlepost van S. A., volgens u een vijftal jaar geleden, werd u een eerste keer bedreigd door de Taliban. Drie, vier keer of zelfs vaker kwamen zij naar uw huis waar zij dan met uw moeder spraken. U kreeg ook geregeld een dreigbrief, u vermoedt dat het er zeven of acht geweest zijn. U vermeed de Taliban zoveel mogelijk en werkte eerder stiekem op uw velden. U bent ondertussen altijd als informant blijven werken.

In de maand saur van vorig jaar, volgens u een vijftien dagen voor de ramadan, was uw broer naar huis gekomen voor verlof. Toen hij die avond even naar buiten ging, werd hij opgewacht door leden van de Taliban. Ondanks protest van uw ouders, werd A. H. meegenomen. Uw moeder was ongerust en stuurde u naar het huis van uw oom in Juma Qala. U verbleef daar een nacht en vernam er de volgende ochtend dat uw broer vermoord werd teruggevonden. U meende dat u niet langer veilig was. Ten eerste werd uw familie gevisieerd omwille van het werk van uw broer. Bovendien zochten de Taliban u omwille van uw samenwerking met de autoriteiten.

U ging naar Kabul waar uw reis begon. Via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk bent u naar België gekomen. Op 19 maart 2019 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar de Taliban u zoeken en willen doden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), drie foto's van documenten die verband houden met het werk van uw broer A. H. (een legerbadge, een verlofaanvraag, een bankkaart), elf foto's van uw broer in militair uniform, twee dreigbrieven van de Taliban, de enveloppe waarmee deze stukken werden verstuurd.

Op 16 oktober 2019 heeft u via uw advocaat enkele opmerkingen bij de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan het CGVS overgemaakt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u problemen met de Taliban gekend heeft en dat u om die reden Afghanistan heeft moeten verlaten. Zo stelt het

CGVS vast dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u met de lokale politie zou hebben samengewerkt. U beweert dat u spioneerde voor de bekende ALP-commandant S. A.. U had banden met hem (CGVS, p.9, 10) en belde S. A. als er iets gaande was (CGVS, p.11). U wijt uw problemen met de Taliban aan het feit dat u informatie aan S. A. doorgaf (CGVS, p.12). Uit uw verklaringen moet blijken dat u in de vijf jaar voorafgaand aan uw vertrek voor deze commandant actief was (CGVS, p.13). Na uw vertrek (ergens in 2018) zou de controlepost van S. A. door de Taliban zijn ingenomen en zou de man zijn gevlucht (CGVS, p.16). Echter blijken uw verklaringen niet verenigbaar met de documentatie waarover het CGVS beschikt en die aan uw administratief dossier werd toegevoegd. Deze info toont aan dat commandant S. A. al in november 2014, jaren voor uw vertrek uit Afghanistan, het leven verloor bij een aanslag die door zijn eigen neef gepleegd werd. Dat dit de S. A. betreft waarnaar u verwijst, kan overigens niet worden betwijfeld: hij was volgens de info inderdaad van uw regio Kamalkhail afkomstig en stond er jarenlang aan het hoofd van de lokale politie, zoals u heeft verklaard. De vaststelling dat u verklaart te hebben gewerkt voor een politiefunctionaris die al geruime tijd geleden werd vermoord, ondermijnt uw asielaanvraag en de voorgehouden problemen die u zegt te hebben gekend op ernstige wijze.

Over uw samenwerking met die lokale autoriteiten heeft u bovendien erg vage en summiere verklaringen afgelegd. U zou met alle arbaki's contacten hebben onderhouden maar toont dit op geen enkele manier aan. U heeft niet eens het telefoonnummer van een van die mensen, hoewel u hen geregeld zou hebben gebeld (CGVS, p.10, 11). Gevraagd naar een concreet voorbeeld van de informatie die u aan de lokale politie zou hebben doorgegeven, brengt u overigens een bizar relaas. U beweert dat u op een nacht telefoon kreeg van uw oom die u zei dat hij net de Taliban over de vloer had gekregen. Zij zouden hem hebben gedwongen hen een schop te geven, dit om de bom die zij bij zich hadden in te graven (CGVS, p.11). Het valt maar moeilijk in te denken dat de Taliban voor de uitvoering van hun terreurplannen niet zelf het nodige materiaal zouden meebrengen. Als het CGVS u vraagt naar een tweede voorbeeld van uw spionageactiviteiten, heeft u het opnieuw over een voorval waarbij de Taliban een landmijn aan het ingraven waren. Deze keer zou u zelf hebben gezien hoe de Taliban in de vroege ochtend hun snode plannen uitvoerden (CGVS, p.11). Het is toch wel erg merkwaardig dat de Taliban in uw regio zo weinig omzichtig te werk zouden gaan.

Verder dient te worden gewezen op het bijzonder onlogische karakter van uw verklaringen. Immers beweert u dat u in totaal vijf jaar voor S. A. werkte en dat u al na één of twee jaar voor het eerst bedreigd werd (CGVS, p.13). Gevraagd door wie u dan geïnterviewd werd, zegt u dat deze personen moeilijk te herkennen zijn. Echter zouden zij volgens u wel van uw regio, zelfs van uw dorp afkomstig zijn (CGVS, p.9). Het is dan ook merkwaardig dat men op de hoogte zou zijn geweest van uw samenwerking met de lokale politie, maar dat men u anderzijds nooit persoonlijk zou hebben aangesproken of bedreigd. U heeft het louter over zeven of acht dreigbrieven (CGVS, p.14), al in de eerste zouden de Taliban u hebben gevraagd voor hun commissie te verschijnen (CGVS, p.13) en in alle brieven zou men u met de dood hebben bedreigd (CGVS, p.16). U zou al die brieven gewoon hebben "genegeerd"; tot uw vertrek uit Afghanistan bleef u met de ALP samenwerken (CGVS, p.14). Het is evenwel niet geloofwaardig dat u, die door de Taliban verdacht werd van iets ernstigs als spionage, jarenlang verder deed met uw activiteiten, daarbij alle waarschuwingen van de Taliban in de wind sloeg, zonder dat de Taliban u daar op de een of andere manier zouden hebben voor afgestraft. Meermaals stelde het CGVS u de vraag hoe zo iets kan worden verklaard (CGVS, p.10, 14). Echter weet u daar op geen enkel moment een bevredigend antwoord op te geven. Zo argumenteert u eerst dat de Taliban u niet kunnen meenemen als u in huis bent: in uw regio moet men het huis verlaten alvorens de Taliban kunnen handelen (CGVS, p.10). Het is niet aannemelijk dat de Taliban een spion met rust zouden laten, en dit gewoon omdat hij niet naar buiten komt. U zegt ook dat u de Taliban trachtte te vermijden, niet alleen door binnen te blijven, maar ook door op uw velden te gaan (CGVS, p.15). Het lijkt nogal evident dat de Taliban, mochten zij u werkelijk viseren, u daar wel hadden kunnen treffen. Op geen enkele manier kon u het aannemelijk maken dat u jarenlang met de dood zou zijn bedreigd maar tegelijk gewoon in het dorp kon blijven wonen.

Wat voorts betreft uw verklaring dat de Taliban uw broer doodden omdat hij voor het Afghaanse leger werkte, merkt het CGVS op dat u voor zijn overlijden niet het minste bewijs heeft neergelegd. U beweert dat er foto's van zijn begrafenis bestaan, maar die zou uw familie u niet hebben opgestuurd (CGVS, p.18). Gevraagd om dan eventueel gebruik te maken van het internet om deze foto's alsnog te bekomen, liet u optekenen dat er in uw regio van herkomst "geen enkele mogelijkheid" zou bestaan om internet te gebruiken (CGVS, p.19). Dit is opnieuw weinig geloofwaardig, en bovendien tegenstrijdig met wat u even daarvoor verklaarde, namelijk dat daar wel internet bestaat maar dat het "niet goed werkt" (CGVS, p.18). Bovendien worden uw verklaringen in verband met de zagezegde dood van uw broer al

in ernstige mate ondermijnd door de vaststelling dat u over uw asielmotieven en uw eigen problemen met de Taliban duidelijk frauduleuze verklaringen heeft afgelegd.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat aan uw beweerde problemen met de Taliban geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Logar te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 191-194, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 108-110, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 206-210, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat

het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Logar behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Logar ruw geschat 419.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 143 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 151 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Logar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban en andere gewapende groeperingen actief zijn in de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die in Logar plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten, targeted killings en complexe aanvallen. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie of in aangrenzende provincies.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Logar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Logar in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Logar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Pul-e-Alam. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Uw taskara bevestigt uw identiteit en herkomst, elementen die in deze beslissing niet ter discussie staan. De (foto's van de) werkdocumenten (legerbadge, verlofbrief, bankkaart) van A. H. en de foto's waarop deze persoon in uniform te zien is, tonen aan dat deze persoon, volgens uw verklaringen uw broer, voor het Afghaanse leger werkzaam was. Hieruit blijkt geenszins dat hij om die reden door de Taliban gedood werd. De dreigbrieven kunnen uw relaas slechts staven bij geloofwaardige verklaringen, wat geenszins het geval is gebleken. Bovendien wijst het CGVS op de objectieve informatie die aan uw administratief dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. De enveloppe toont aan dat u post uit Afghanistan ontvangen heeft, meer niet.

Wat tot slot betreft de e-mail van uw advocaat d.d. 16 oktober 2019 betreffende de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud, stelt het CGVS vast dat uw advocaat zich beperkt tot een kritiek op de wetgeving hieromtrent, en dat u zelf louter herhaalt dat uw broer in Helmand werkte en door de Taliban gedood werd. De opmerkingen van u en uw advocaat kunnen het geloof in uw relaas evenmin herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift volgende stukken:

- Het rapport “*UNHCR, Beyond Proof – Credibility assessment in EU Asylum System*” van mei 2013 (stuk 3);
- Het rapport “*EASO, Afghanistan Security Situation: Country of Origin Information Report*” van juni 2019 (stuk 4);
- Het artikel, “*Afghanistan: Taliban claims deadly VBIED attack in Puli Alam (Logar province)*” van Garda World van 5 september 2019 (stuk 5);
- Het artikel “*Afghan War Casualty Report: September 2019*” van The New York Times van 5 september 2019 (stuk 6);
- Het artikel “*Afghan War Casualty Report*” van The New York Times van 29 augustus 2019 (stuk 7);
- Het artikel “*Afghanistan civilians killed in Logar airstrike*” van The Defense Post van 22 juli 2019 (stuk 8);
- Het artikel “*Analyse EASO-rapport Afghanistan*” van L. VERKOOYEN van 2019 (stuk 9);
- Het artikel “*United Nations Assistance Mission in Afghanistan, Afghanistan: protection of civilians in armed conflict (annual report 2018)*” van februari 2019 (stuk 10);
- Het artikel “*United Nations Assistance Mission in Afghanistan, Midyear update on the protection of civilians in armed conflict: 1 January to 30 June 2019*” van 30 juli 2019 (stuk 11);
- Het artikel “*Afghanistan war: UN says more civilians killed by allies than insurgents*” van BBC van 30 juli 2019 (stuk 12);
- Het artikel “*United Nations Assistance Mission in Afghanistan, UN reminds parties of their responsibility to protect civilians – civilian casualty rates spike in July*” van 3 augustus 2019 (stuk 13);
- Het artikel “*United Nations General Assembly Security Council, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*” van 3 september 2019 (stuk 14) en
- Het rapport “*Global Peace Index 2019*” van Institute for Economics & Peace van juni 2019 (stuk 15).

Op 29 juni 2020 laat verzoeker nog een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 13) aan de Raad geworden met volgende nieuwe elementen:

- Een wapenvervoerskaart van verzoeker (stuk 16);
- Een attest van het kantoor van volksopstand (stuk 17);
- Een verkiezingskaart van verzoeker (stuk 18);
- Een brief met eigen verklaringen van verzoeker (stuk 19);
- Het artikel “*In Afghanistan, the Coronavirus Could Be Deadlier Than War*” van Foreign Policy van 17 april 2020 (stuk 20);

- Het artikel "*Coronavirus: Tough times ahead as Afghanistan struggles to manage pandemic*" van DW van 22 april 2020 (stuk 21);
- Het artikel "*Afghanistan's Next War*" van The New York Times van 22 april 2020 (stuk 22);
- Het artikel "*Wereldkaart, bekijk hier alle bestemmingen met het nieuwe coronavirus*" van De Standaard (stuk 23);
- Het artikel "*Tientallen doden bij aanslagen op kraamkliniek Artsen Zonder Grenzen en begrafenisplechtigheden in Afghanistan*" van VRT NWS van 12 mei 2020 (stuk 24);
- Het artikel "*3 weeks later, Ghani-Abdullah Deal not fully implemented*" van TOLONews van 11 juni 2020 (stuk 25) en
- Het artikel "*Afghanistan reports 'deadliest' week in its 19 years of conflict*" van France24 van 23 juni 2020 (stuk 26).

Ter terechtzitting legt verzoekende partij nog volgende stukken neer (rechtsplegingsdossier, stuk 15):

- Een enveloppe;
- Verzoekers originele wapenvervoerskaart;
- Een origineel attest van het kantoor van volksopstand;
- Verzoekers originele verkiezingskaart;
- Een brief met eigen verklaringen van verzoeker;
- Onvertaalde documenten die van Bosnië-Herzegovina afkomstig blijken te zijn en
- Documenten van IOM.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan de taliban te vrezen omwille van zijn activiteiten als informant voor de lokale politie (arbaki of ALP) en omwille van de werkzaamheden van zijn broer bij het Afghaanse leger. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij niet aannemelijk maakt dat hij met de lokale politie zou hebben samengewerkt nu zijn verklaringen niet verenigbaar zijn met de landeninformatie waaruit blijkt dat S. A., waaraan hij informatie doorgaf, reeds in november 2014 - en dus jaren voor zijn vertrek uit Afghanistan - gedood werd bij een aanslag en zijn verklaringen over zijn samenwerking met die lokale autoriteiten bovendien vaag, summier en onlogisch zijn; (ii) verzoekers verklaringen aangaande de bedreigingen van de taliban en zijn houding niet aannemelijk zijn nu (1) het niet geloofwaardig is dat verzoeker enerzijds verklaart dat men op de hoogte was van zijn samenwerking met de lokale politie, maar dat men hem anderzijds nooit persoonlijk zou hebben aangesproken of bedreigd, (2) het niet geloofwaardig is dat verzoeker de zeven of acht dreigbrieven van de taliban gewoon genegeerd heeft en tot aan zijn vertrek uit Afghanistan met de ALP bleef samenwerken, (3) het in de door verzoeker geschetste context niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker niet op de een of andere manier zou hebben afgestraft voor zijn blijvende samenwerking met de ALP; (iii) geen geloof kan worden gehecht als zou verzoekers broer door de taliban zijn vermoord omwille van diens werkzaamheden voor het Afghaanse leger en (iv) de door verzoeker in de loop van de procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoekers kritiek uiten op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging ondernemen om deze te ontcrachten.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft om onderstaande redenen.

2.3.2.3.1. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overweegt vooreerst op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen als zou hij hebben samengewerkt met de lokale Afghaanse politie (ALP of arbaki). Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u problemen met de Taliban gekend heeft en dat u om die reden Afghanistan heeft moeten verlaten. Zo stelt het CGVS vast dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u met de lokale politie zou hebben samengewerkt. U beweert dat u spioneerde voor de bekende ALP-commandant S. A.. U had banden met hem (CGVS, p.9, 10) en belde S. A. als er iets gaande was (CGVS, p.11). U wijt uw problemen met de Taliban aan het feit dat u informatie aan S. A. doorgaf (CGVS, p.12). Uit uw verklaringen moet blijken dat u in de vijf jaar voorafgaand aan uw vertrek voor deze commandant actief was (CGVS, p.13). Na uw vertrek (ergens in 2018) zou de controlepost van S. A. door de Taliban zijn ingenomen en zou de man zijn gevlucht (CGVS, p.16). Echter blijken uw verklaringen niet verenigbaar met de documentatie waarover het CGVS beschikt en die aan uw administratief dossier werd toegevoegd. Deze info toont aan dat commandant S. A. al in november 2014, jaren voor uw vertrek uit Afghanistan, het leven verloor bij een aanslag die door zijn eigen neef gepleegd werd. Dat dit de S. A. betreft waarnaar u verwijst, kan overigens niet worden betwijfeld: hij was volgens de info inderdaad van uw regio Kamalkhail afkomstig en stond er jarenlang aan het hoofd van de lokale politie, zoals u heeft verklaard. De vaststelling dat u verklaart te hebben gewerkt voor een politiefunctionaris die al geruime tijd geleden werd vermoord, ondermijnt uw asielrelaas en de voorgehouden problemen die u zegt te hebben gekend op ernstige wijze.”

Verzoeker argumenteert in het verzoekschrift dat S. A. inderdaad in 2014 overleed, maar dat zijn veiligheidspost nog tot 2018 actief was waarbij eerst zijn eerste zoon, vervolgens zijn tweede zoon en ten slotte zijn derde zoon de leiding overnamen en dat hij deze informatie zou hebben verschaft zo hij geconfronteerd zou zijn geweest met de landeninformatie tijdens het persoonlijk onderhoud. De Raad kan na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud slechts vaststellen dat verzoeker zich te dezen bedient van loutere *post-factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen. Verzoeker verklaart tijdens zijn persoonlijk onderhoud immers uitdrukkelijk dat hij met de arbaki begon samen te werken toen “S. A. daar in opstand is gekomen tegen de taliban.”. Gevraagd of hij dan een vijftal jaar voor S. A. heeft gewerkt, antwoordt verzoeker bevestigend (administratief dossier, stuk 8, p. 13). Ook geeft verzoeker aan dat in de dreigbrief van de taliban stond dat hij verdacht werd banden te hebben met S. A. en andere lokale politie (*ibid*, p. 9). Gepeild naar wie zijn contacten waren binnen de arbaki, noemt verzoeker opnieuw de naam van S. A. (*ibid*, p. 10). Daarenboven geeft verzoeker aan dat zijn regio van herkomst na zijn vertrek in handen van de taliban is gevallen, waarbij de veiligheidspost gevallen is en S. A. samen met zijn zonen op de vlucht zijn (*ibid*, p. 16). Verzoeker kan bijgevolg bezwaarlijk voorhouden dat hij erop doelde dat hij eerst met S. A. en vervolgens met diens zonen zou hebben samengewerkt en slaagt er dan ook niet in voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Verder wijst de Raad op artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen: “Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen

ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.” In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheid en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen hij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijk doel van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt.

2.3.2.3.2. Verder staat in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt:

“Over uw samenwerking met die lokale autoriteiten heeft u bovendien erg vage en summiere verklaringen afgelegd. U zou met alle arbaki’s contacten hebben onderhouden maar toont dit op geen enkele manier aan. U heeft niet eens het telefoonnummer van een van die mensen, hoewel u hen geregeld zou hebben gebeld (CGVS, p.10, 11). Gevraagd naar een concreet voorbeeld van de informatie die u aan de lokale politie zou hebben doorgespeeld, brengt u overigens een bizar relaas. U beweert dat u op een nacht telefoon kreeg van uw oom die u zei dat hij net de Taliban over de vloer had gekregen. Zij zouden hem hebben gedwongen hen een schop te geven, dit om de bom die zij bij zich hadden in te graven (CGVS, p.11). Het valt maar moeilijk in te denken dat de Taliban voor de uitvoering van hun terreurplannen niet zelf het nodige materiaal zouden meebrengen. Als het CGVS u vraagt naar een tweede voorbeeld van uw spionageactiviteiten, heeft u het opnieuw over een voorval waarbij de Taliban een landmijn aan het ingraven waren. Deze keer zou u zelf hebben gezien hoe de Taliban in de vroege ochtend hun snode plannen uitvoerden (CGVS, p.11). Het is toch wel erg merkwaardig dat de Taliban in uw regio zo weinig omzichtig te werk zouden gaan.”

In zoverre verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitgaat van een foutieve lezing van zijn verklaringen, dat hij op het ogenblik van zijn persoonlijk onderhoud geen telefoonnummers meer had van de arbaki waarmee hij contact onderhield, maar dat hij deze wel had in Afghanistan, merkt de Raad op dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vage en summiere verklaringen aangaande zijn samenwerking met de lokale politie te verklaren of te herstellen. Gevraagd naar zijn contacten binnen de arbaki, antwoordt verzoeker immers vaag: *“Ik had met allen contact. Met S. A., zijn zonen, verantwoordelijke inlichtingen.”* (administratief dossier, stuk 8, p. 10-11), hetgeen niet aannemelijk is zo hij daadwerkelijk een vijftal jaar spionageactiviteiten zou hebben uitgeoefend voor de lokale politie.

Waar verzoeker aangaande de ongeloofwaardigheid van de door hem geschetste voorbeelden van zijn spionageactiviteiten voorts betoogt dat het niet aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toekomt om zich in de plaats te stellen van de taliban en dat de commissaris-generaal zich moet steunen op objectieve informatie waartoe hij verwijst naar het rapport *“UNHCR, Beyond Proof – Credibility assessment in EU Asylum System”* van mei 2013 (verzoekschrift, stuk 3), dient vastgesteld dat de commissaris-generaal zich bij de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming heeft gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen. Het loutere feit dat verzoekers verklaringen onaannemelijk, niet-doorleefd en/of ongeloofwaardig worden bevonden, betekent niet dat de commissaris-generaal één of ander verwachtingspatroon zou vooropstellen waaraan verzoeker, dan wel de taliban zou moeten voldoen teneinde zijn vluchtrelaas aannemelijk te maken. Indien verzoekers vluchtrelaas afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dient verzoeker echter wel *in concreto* uiteen te zetten waarom in zijn persoonlijk geval zijn situatie anders is dan hetgeen redelijkerwijze kan worden verwacht. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan immers ook blijken uit onaannemelijke, vage of niet-doorleefde verklaringen.

2.3.2.3.3. Verder merkt de Raad op dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen aangaande de bedreigingen door de taliban.

Zo dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker vage, ongeloofwaardige en zelfs inconsistente verklaringen aflegt over de problemen die hij kende. Immers, waar verzoeker enerzijds voorhoudt te zijn gevlucht omwille van de problemen met de taliban (administratief dossier, stuk 8, p. 9), valt hij anderzijds uit de lucht als hem gevraagd wordt wanneer zijn problemen met de taliban dan zijn begonnen en lijkt hij dan meer aan te sturen op algemene problemen met de taliban, ondanks het feit dat gepeild werd naar zijn persoonlijke problemen. Zo blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud immers als volgt:

“Wanneer zijn uw problemen met de taliban dan begonnen?

Hoezo problemen?

Ik dacht dat u problemen had met de taliban. Als dat niet zo was, wil ik het ook wel aannemen.

Problemen in het algemeen?

(...)” (administratief dossier, stuk 8, p. 12).

Daarnaast relateert verzoekers houding de door hem voorgehouden vrees voor vervolging en doet verder afbreuk aan de oprechtheid van zijn vluchtrelaas. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker, nadat hij reeds zeven of acht dreigbrieven kreeg en de taliban drie tot vier keer aan hun voordeur stonden (administratief dossier, stuk 8, p. 14), aangeeft dat hij de waarschuwingen van de taliban “negeerde” en zijn spionageactiviteiten bleef doorzetten. Geconfronteerd met deze vaststelling, merkt verzoeker op dat de taliban berucht zijn en dat alle inwoners in zijn regio gevaar lopen (*ibid*), hetgeen evenwel voormelde appreciatie niet kan ombuigen.

Voorts is het niet aannemelijk dat de taliban, in de door verzoeker geschetste context waarbij hij reeds na één of twee jaar spionageactiviteiten door hen bedreigd werd, hij meerdere dreigbrieven en bezoeken van hen ontving en hij alsnog zijn activiteiten doorzette, hem daar op geen enkele wijze zou voor hebben afgestraft. Er kan van een gewelddadige, doch georganiseerde groepering als de taliban wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat zij hun dreigementen ernstig nemen en te gepasten tijde ten uitvoer trachten te leggen. Dat verzoeker aangeeft dat de taliban hem niet meenamen op het ogenblik dat zij ook zijn broer ontvoerden omdat hij zich binnen bevond en men in zijn regio eerst moet buitenkomen vooraleer de taliban iemand meenemen (administratief dossier, stuk 8, p. 10) en dat hij de taliban kon vermijden ondanks het feit dat hij op de velden bleef werken omdat zijn regio tot twee maanden na zijn vertrek in handen was van de Afghaanse autoriteiten (*ibid*, p. 15) kan allerminst overtuigen en valt niet te rijmen met het voorgaande. De argumentatie in het verzoekschrift dat hij zelf nooit rechtstreeks door de taliban is aangesproken, staat haaks op zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud waarin hij nochtans te kennen geeft dat hij persoonlijk dreigbrieven en bezoeken kreeg van de taliban waarin gemeld werd dat hij verdacht werd van banden te hebben met de S. A. en andere leden van de lokale politie.

Tot slot dient erop gewezen dat verzoeker ontwijkende en vage verklaringen aflegt in verband met problemen die zijn familie thans nog zou ondervinden met de taliban. Zo verklaarde verzoeker als volgt:

“In uw dorp, problemen met uw familie, met de taliban?”

Na mijn vertrek is de regio in handen van de taliban gevallen. De veiligheidspost is gevallen, S. A. en zijn zonen zijn op de vlucht de taliban heeft controle nu.

Waar is uw familie?

Op dezelfde plaats.

Kan u dan antwoorden op de vraag? Welke problemen zijn er voor uw familie in het dorp?

Probleem is dat mijn broer niet vrij is om terug te keren naar huis. Mijn familie in het algemeen wordt scheef bekeken. Omdat ze beweren dat ik met de overheid samenwerkte. Maar ze hebben geen andere keuze. Ze moeten leven.

(...)

Zijn de nog bij uw familie geweest? Blijkbaar niet?

Ze hebben nog een brief gestuurd. Voor de rest komen ze het wel snel te weten, via informanten, dat ik daar zelf niet meer te vinden ben.

Maar in de brief wordt u opgeroepen om u bij de taliban te melden; toen wisten ze het dus nog niet dat u vertrokken was, nu wel?

Ze wisten het toen niet, ze waren nog niet in grote aantallen aanwezig, (...) nu zouden ze het wel te weten zijn gekomen, maar broer heeft me daar niets concreet over gezegd. De arbakis waren in de winter al weg.

Heeft u geïnformeerd bij familie naar eventuele problemen die er nog zouden zijn geweest?

Er is niemand overgebleven. Broer is er niet meer. Vader is oud. Maar hij wordt scheef bekeken. Voor de rest zijn er vrouwen, daar komt men niet aan.

(...)” (administratief dossier, stuk 8, p. 16-17). Verzoekers gebrek aan initiatief om informatie te vergaren, relateert zijn geschetste vrees. De bewering als zou zijn broer niets concreet gezegd hebben en er behoudens zijn oude vader, moeder en zus niemand meer in het dorp zijn, kan deze desinteresse niet vergoelijken nu van een verzoeker om internationale bescherming kan worden verwacht er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Overigens lijkt uit verzoekers verklaringen veelal afgeleid te kunnen worden dat zijn familie zonder problemen in zijn regio van herkomst kan verblijven, hetgeen afbreuk doet aan de door hem voorgehouden vrees voor vervolging en bijgevolg de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnt.

2.3.2.3.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen considereert voorts nog op goede gronden als volgt:

“Wat voorts betreft uw verklaring dat de Taliban uw broer doodden omdat hij voor het Afghaans leger werkte, merkt het CGVS op dat u voor zijn overlijden niet het minste bewijs heeft neergelegd. U beweert dat er foto's van zijn begrafenis bestaan, maar die zou uw familie u niet hebben opgestuurd (CGVS, p.18). Gevraagd om dan eventueel gebruik te maken van het internet om deze foto's alsnog te bekomen, liet u optekenen dat er in uw regio van herkomst “geen enkele mogelijkheid” zou bestaan om internet te gebruiken (CGVS, p.19). Dit is opnieuw weinig geloofwaardig, en bovendien tegenstrijdig met wat u even daarvoor verklaarde, namelijk dat daar wel internet bestaat maar dat het “niet goed werkt” (CGVS, p.18). Bovendien worden uw verklaringen in verband met de zogezegde dood van uw broer al in ernstige mate ondermijnd door de vaststelling dat u over uw asielmotieven en uw eigen problemen met de Taliban duidelijk frauduleuze verklaringen heeft afgelegd.”

Met de argumentatie in het verzoekschrift dat hij heeft aangegeven dat het internet vaker niet dan wel werkt en dat het opsturen van foto's makkelijk twee à drie maanden kan duren, slaagt verzoeker er allerm minst in te overtuigen. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij de nodige inspanningen onderneemt om de nodige bewijsstukken te vergaren die zijn relaas ondersteunen. Verzoeker werd bovendien reeds van bij aanvang van de procedure gewezen op het belang van documenten (zie ‘Voorafgaand advies’ van vragenlijst Dienst Vreemdelingenzaken, administratief dossier, stuk 17). Voor het overige beperkt verzoeker zich in wezen tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en een negatie van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermogt een ander licht te werpen op voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing.

2.3.2.3.5. Voor het overige blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermogt de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.2.4. De door verzoeker bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Wat betreft verzoekers taskara (administratief dossier, map ‘Documenten’) moet worden opgemerkt dat deze zijn identiteit en herkomst bevestigt, dewelke op zich niet worden betwist.

Aangaande de foto's van de legerbadge, verlofbrief en bankkaart van A. H. en de foto's waarop deze persoon in uniform te zien zijn (administratief dossier, map ‘Documenten’), moet vooreerst worden opgemerkt dat hieruit geenszins kan worden afgeleid wat de familieband is tussen verzoeker en de persoon die wordt afgebeeld op deze documenten. Zelfs zo zou worden aangenomen dat dit verzoekers broer zou betreffen, tonen deze documenten hooguit aan dat hij werkzaam was voor het Afghaanse leger. Hieruit kan echter geenszins worden afgeleid dat deze persoon werd gedood door de taliban, laat staan dat deze documenten een bewijs kunnen vormen voor de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging omwille van zijn spionageactiviteiten voor de Afghaanse lokale politie.

Met betrekking tot de dreigbrieven van de taliban (administratief dossier, map ‘Documenten’) blijkt vooreerst uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Afghanistan “*Corruptie en valse documenten*” van 21 november 2017) dat corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken een wijd verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Afghaanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Dit alles maakt dat aan Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat deze brieven niet afkomstig zijn van een officiële instantie en door eender wie opgesteld kunnen zijn, zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend.

De enveloppes (administratief dossier, map ‘Documenten’ en rechtsplegingsdossier, stuk 15) tonen hooguit aan dat verzoeker post heeft ontvangen uit Afghanistan.

De aan het verzoekschrift gevoegde documenten (stukken 3-15) betreft informatie van louter algemene aard die geen betrekking heeft op verzoekers persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Met betrekking tot de aan de aanvullende nota gevoegde (rechtsplegingsdossier, stuk 13) en in origineel ter terechtzitting voorgelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 15) wapenvervoerskaart (stuk 16), attest van het kantoor van volksofstand (stuk 17) en verkiezingskaart (stuk 18) dient vooreerst te worden herhaald dat omwille van de hoge graad aan corruptie en documentenfraude aan Afgaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit het voorgaande.

Op de wapenvervoerskaart wordt bovendien melding gemaakt van het feit dat S. F. A. de leider is "*van de volksofstand*". Als geldigheidsdata wordt op de wapenvervoerskaart echter vermeld 2013/2014-2015/2016, hetgeen haaks staat op de objectieve informatie waaruit blijkt dat S. A. nochtans tot aan zijn dood in november 2014 aan het hoofd stond van de lokale politie in verzoekers regio. Bovendien is hoger reeds komen vast te staan dat verzoeker doorheen zijn verklaringen enkel melding maakt van S. A. als contactpersoon binnen de politie en dus geenszins van S. F. A., hetgeen verder de bewijswaarde van de kaart ondermijnt.

Het attest van het kantoor van volksofstand werd duidelijk ten behoeve van verzoeker opgesteld en vertoont een duidelijk gedongen karakter zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Te meer nu minstens uit de vertaling van het stuk geen datum blijkt van de opstelling ervan, hetgeen de bewijswaarde ervan verder relativeert.

De verkiezingskaart kan, zoals ook in de aanvullende nota wordt opgemerkt, slechts verzoekers identiteit en nationaliteit aantonen dewelke op zich niet wordt betwist.

In de aan de aanvullende nota gevoegde verklaring van verzoeker (stuk 19 van rechtsplegingsdossier stuk 13) beperkt hij zich in wezen tot het uiten van *postfactum* verklaringen die op geen enkele objectieve wijze worden gestaafd, het herhalen van zijn vluchtrelaas, het poneren van een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, waarmee hij echter geenszins voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht kan plaatsen, dan wel een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk weet te maken.

Wat betreft de diverse krantenartikelen aangaande de pandemie ten gevolge van de uitbraak van het corona-virus in Afghanistan (stukken 20-26 van rechtsplegingsdossier stuk 13) en het betoog in het verzoekschrift dat deze pandemie een enorme druk uitoefent op het reeds overbelast en ongeschikt gezondheidssysteem, het feit dat de nationale '*lockdown*' niet wordt nageleefd door een groot deel van de bevolking en de vrees dat het coronavirus het conflict in Afghanistan zal laten ontsporen, dient te worden verwezen naar de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: "*Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt*". Ebola dient als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: "*a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade*." Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen van derden. Er kan aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet vermelde actoren wordt

aangetoond. Met betrekking tot het door verzoeker in de aanvullende nota aangehaalde risico, zijn deze voorwaarden niet vervuld.

De ter terechtzitting voorgelegde documenten vanuit Bosnië-Herzegovina zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 PR RvV zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Deze stukken kunnen derhalve niet in overweging worden genomen.

Het is de Raad niet duidelijk wat verzoeker wenst aan te tonen met de ter terechtzitting voorgelegde documenten van IOM, waarop overigens verschillende geboortedata figureren.

In de bestreden beslissing wordt tot slot nog op goede gronden overwogen als volgt:

“Wat tot slot betreft de e-mail van uw advocaat d.d. 16 oktober 2019 betreffende de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud, stelt het CGVS vast dat uw advocaat zich beperkt tot een kritiek op de wetgeving hieromtrent, en dat u zelf louter herhaalt dat uw broer in Helmand werkte en door de Taliban gedood werd. De opmerkingen van u en uw advocaat kunnen het geloof in uw relaas evenmin herstellen.”

2.3.2.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert eraan dat deze wetsbepaling de omzetting vormt van artikel 15, *sub c*, van de Richtlijn 2011/95/EU en een bepaling is waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij*

specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (hierna: AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met "*improvised explosive devices*" (hierna: IED's), e.d. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de '*conflict severity*' map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019, 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 18 maart 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar verzoeker leeft en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers afkomst uit het district Pul-e-Alam van de provincie Logar wordt niet betwist.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie wordt in de bestreden beslissing nog terecht overwogen als volgt:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 191-194, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 108-110, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 206-210, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Logar behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie Logar ruw geschat 419.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 143 burgerslachtoffers vielen. Tijdens de rapporteringsperiode vonden 151 incidenten gerelateerd aan de opstandelingen plaats. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Logar in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban en andere gewapende groeperingen actief zijn in de provincie. Het merendeel van de gewelddaden die in Logar plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten, targeted killings en complexe aanvallen. Hoewel het geweld in de provincie hoofdzakelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er

voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Intern ontheemden in de provincie zoeken hun toevlucht voornamelijk binnen de provincie of in aangrenzende provincies. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Logar actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Met het bekritisieren van voormelde analyse, het verwijzen naar en citeren uit informatie toegevoegd aan het verzoekschrift (stukken 4-15) en het betoog dat er veel burgerslachtoffers vallen in Afghanistan in het algemeen en in de provincie Logar in het bijzonder, dit meer en meer door pro-Afghaanse troepen waartoe hij cijfergegevens aanhaalt, toont verzoeker niet aan dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich steunt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De informatie waarop verzoeker zich steunt is immers dezelfde als deze waarop voormelde analyse is gestoeld. De Raad benadrukt te dezen nog dat cijfergegevens (kwantitatieve gegevens) niet op zichzelf mogen worden beoordeeld, doch dat eveneens rekening moet worden gehouden met de kwalitatieve aspecten. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, maar tevens de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, enz.. Uit voormelde analyse blijkt dat, rekening houdend met deze diverse objectieve elementen, kan worden besloten dat er in de provincie Logar actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zo verzoeker in de aanvullende nota nog verwijst naar de vrees dat het coronavirus het conflict in Afghanistan zal doen ontsporen en hij hiertoe citeert uit en verwijst naar rapporten toegevoegd aan deze nota (stukken 20-26 van rechtsplegingsdossier stuk 13), dient vooreerst te worden verwezen naar hetgeen hoger reeds is opgemerkt en waaruit blijkt dat de pandemie op zich niet kan volstaan om te besluiten tot een reëel risico op het lopen van ernstige schade in hoofde van verzoeker. Verder handelt de door verzoeker aangehaalde informatie, voor zover zij betrekking heeft op de veiligheidssituatie, niet specifiek over de provincie Logar en kan uit vaststelling dat er in juni 2020 gedurende één week een opflakking van het geweld plaatsvond bezwaarlijk algemene conclusies worden getrokken aangaande de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en in de provincie Logar in het bijzonder. De door verzoeker aangehaalde informatie vermag dan ook niet voormelde analyse in een ander daglicht te plaatsen.

Verder stelt de Raad vast dat de mate van het willekeurig geweld in de regio van herkomst van verzoeker niet hoog is. Bijgevolg is een grotere mate aan individuele elementen vereist om aan te nemen dat een burger er een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen individuele elementen bij, noch blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers persoonlijke omstandigheden van die aard zijn dat hij een verhoogde kwetsbaarheid heeft die ertoe leidt dat hij een groter risico loopt dan andere burgers in zijn herkomstregio op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld aldaar.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de

Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT